

Миша Пасујевић

СТАРАЧКЕ ПЕГЕ

АНИМАЛНИ МАНИРИ
(ЗИДИНЕ)

Стрмоглављен низ оронулу зидину, стопалом – без закерања – срећно прикачен на каменом чивилуку, отресам зној с обрва. Затварајући за мном уста надолazeћа ноћ показује зубе?

Уочи незгоде, мршава госпођа добаци пролазнику на мосту: „Био си згодан у младости!”.

„Оригинали су, стога”, он покуњено промрмља, „склонији преображењу од фалсификата.”

„Спавала сам с прасићима! С тако пуно мушкараца...”, профртља пијана жена пресрећно збуњена, пошто се телом преломи преко ограде моста.

Једнако пренеражен пијаном лудом, наставих да ћопам за прозваним шепртљом; као да су речи биле упућене и мени; обојица се осврћемо за заводницом што се кикоће непомична. Овај преда мном баца поглед и у мом правцу, неповерљиво, истраумирано, као да му нечим претим. Ко је напрегнутији? Срце му сигурно удара? Ја сам тек тако спреман за свађу. Туполики старчић убрзава ход чинећи растојање између нас безбедним.

Ту је крај мосту, подрхтавању шкрипавог скелета што трпи готово непрекидни саобраћајни млаз. Глувећи, напуштам мост. Приобаље ме дочекује несвестицом и вратоломним склизнућем. Новом заглушеношћу...

У својим понављањима, реченице шетача што попут водених змија мигоље из дијалога и нестају у мрким таласима моји су некоордини-

сани покрети рептила. На зидини старог града, искобељавши се на сигурно, започех с претераним чешањем од нервозе ознојеног потиљка, капака, отресањем соли на речне таласе. (Шта би то, уистину, требало да будем?) Везивни ланци звецкају; мисли се домогну речи, потоње испровоцирају нагли љутити покрет и невољу: сада сам са ванредним болом треснуо на задњицу, прилично узнемирен, штавише узрујан, сасвим безразложно... сметено закључих. Мада, признао бих с још већом nelaгодом, нека авет већ дуже претрчава око мене јурећи њој видљиву авет. Но, убрзо примирен под уличном светиљком започех са листањем раскупусаних новина и несвесним састављањем концепата жалобних смс-писама. Толико тромих речи вукле су се ко липсали козји језици лижући ме по сланом лицу. Тикови уминуше, непримерен очај ме таман успокоји кад прогледах – од жбуна до жбуна авет-мачка је јурчала за мојом плашљивом сенком... Гле-гле, зграбила ју је и зидинама је носи у чељустима за свињски реп.

ЕСТЕТСКИ МАНИРИ (ПРОЂЕЛАВКО)

Четири године сам носио дужу косу, нешто преко рамена. Када сам је везивао у коњски реп познаници су ме поздрављали тихим њиштањем. Због тога сам хтео да их ритнем. Понекад сам косу пуштао да вијори на кошави; као реп рибе праћакала се тамо-амо, а познаници ме нису поздрављали, или су то пак чинили зевом. Мук је била удица на коју нисам намеравао да се упецам, само сам у отпоздрав желео да их шљапнем. Онда сам се, тек тако, ошишао до главе и сазнао да више нисам Лајави Крелац, Хијавата, Монголски Давеж, Калигула Мали... како су ме у мом одсуству, заправо, ословљавали.

Опраштам! Наравно... Али, ко би још могао без нарочите пажње да пропрати шепурење гусака а да им не загризе врат.

СТАРИ МАНИРИ

Слао сам ти пресоване листиће разних дрвета, и нацртане и напарфемисане, и којешта, али ништа од свега тога није допирало тамо где сам циљао. Углавном, још увек размишљам како бих те узрујао на мени одговарајући начин. Али сигуран сам када се све врло добро слегло – једним нарочитим писамцем свакако је ваљало да те изненадим.

Упознали смо се тако што сам те на плажи погодио жвакаћом гумом. Од тада, закључила си да сам неотесана простачина. До данас. И данас

бих смишљао крајње неотесаности како бих ти привукао пажњу. Тако, једанпут, у свом огромном очају, и пијанству такође, намеравао сам да ти у писму пошаљем управо папагајево говно. Делић, како у пошти не би спречили да стигне на жељену адресу. Толико сам, зачудо, могао да о све-му поразмислим. Заиста паклен план... Или усран, свеједно.

ПРАСТАРИ МАНИРИ (АУДИЈЕНЦИЈА)

Дебељушкасти поштар са себе збацује врели шљунак; на излазу из солитера његова празна торба палаца ка подневу. У трену кад помисли да ће начисто поблесавити од упорне пратње ко куга дроњавих паса-луталица који за њим, уз бучни стомак још од јутарњег тешког мамурлука, без престанка завијају, радни дан добија значење далеког претка – бес или пак тугу његове целодневне свите ублажити комадом хране.

Након позоришних покрета с писмима, са ПТТ-доставом, као са марионетама, пред вратима, пред хармоникама устију поштанских сандучића, почешати набрекли трбух, скинути шапку и открити ћелу првим месечевим зрацима.

Срећом, ствари се поједностављују... замарајућа, отегнута синтеза – поштарева пратња је утихнула, а његово свима атипично и несигурно муцање којим је стишавао тескобу, растрзаност мисли, штуцање и подригивање уосталом, прераста у громко кијање...

Поштоноша је одахнуо. Успева да послушне брезе, дичење новим пегамма. Догодовштине пролазника изнова се подгревају. Низ светлосну јесен, чини се да клизи страх; пакост стамбених духова и сидро слуха оних уверених да их чују, застали на лонгитуди тешких снова, у току ноћи простирали су се од смрти до смрти... док гологлави поштар, ког је ноћна мора пратила отелотворена у олињалим *духовима*, у њиховом неизбежном друштву, у сутон проналази ухлебљење у новоотвореној посластичарници – и синоћ његовом руком испребијане, те, како је натрескан умислио, упокојене – супруге.

НОВИ МАНИРИ

Киша тик што изнова не удари. Размажени октобар... Смркнути средовечник се пробија кроз троме птице у парку, с несесером о рамену и кесама с пијаце у утрнулним рукама. Неспретно покушавајући да подлактицом напипа пакло у џепу, као бову у мору граби влажну клупу. Одложи терет, протрља руке ради циркулације. Не стигавши да при-

пали цигарету, на једном мобилном креће да укуцава поруку а на другом разговара. Наједном скочи ко опарен, дограби пијачни пртљак и даде се у смешни трк, заборавивши при том апарат на клупи.

Након дужег испитивања кљуном – човек по спознаји губитка и бесмислености повратка, у то постаје убрзо сигуран – најупорнија, кукавица, коју је – он помисли с још већом сигурношћу – подигла сврака, одлучи да телефон, тешком муком, понесе у нечије гнездо.

Недалеко, уз тресак, за њим се затворише врата зграде, мачка се тргну и ђипи у сопствену сенку. То га избежуми начас, а трен за њом, посматрајући приказ с одморишта, из сенке иступи сенка и потом ускочи у наредну.

Забацивши шишке у страну, стровали се невесело у фотељу и припали; онеспокојеног, први дим га ошамути киселим сном: наог га изводе на губилиште и само му капа, на његово олакшање, повремено склизне на очи, али целати је враћају натраг вешто га дотеравши. Витлају сићушним бакљама спремни да распире дрва под њим. На: „Дали се кајеш?” одговара: „Ко?” али главом потврдно клима и капа нано, на његову срећу, заклања разуларену масу. Враћају је на место, она клизи, поново је намештају безуспешно, те по хитном поступку консултујући непрегледну пороту одлучују да кривици ту нема места.

У убрзо пристигло касно вече, по престанку сипиве кише, под (мало опечену) руку са пуначком супругом, поменути господин се саплиће на калдрми, уз крајњи напор остаје на ногама и при том обара позамашну пратиљу. Зачуђен о шта се то спотакао, успева да види само сенку свог шешира. Заборавивши на дебелу даму, креће у потрагу за шеширом и заувек се губи у тами.

НИШТАВНИ МАНИРИ

Ако бисте занемарили, наиме, крајње сумњиву и претенциозну ствар, да је, пре неколико ноћи, некаква *љубав* срела некакво *нишџа* и да се посрамила пред његовом искреношћу, остало би, поред свих самих сеновитости, још то, да је, опоганивши табакеру испред nobles кафеа, ноћни ћук слетео на звучник, и оборио га.

ЉУДСКИ МАНИРИ

Куда бих кренуо... Знам да се из унутрашњег дела дворишта искрала пузавица и својим лишћем прошарала светложут зид. Под беше по-

плочан патинастом ћерамидом. Тихо, сеновито, увек је тако било. До неких станова водиле су унутрашње спиралне степенице свеже офарбане златном. Голубови су скинули фарбу и понели је на ножицама остављајући трагове својих љубавних излета. Двориште беше чисто, ни мрвице у њему. Птице су ту долетале знатижеље ради или ослепљене романтичнијим зовом. Отуд се улазило у хаустор чији је конач чинила дрвена капија у тамном дрвету. Брава беше осмишљена тако да се без кључа није ни могло изаћи, двориште и ходник покривени новом паучином технологије; камера је бележила свако дешавање рачунајући и моје залудно цимање вратима...

Верујем да су прозори из салона с балконом, који се није користио, шљаштили на разуздану, звонку авенију: трамваји су својим пловидбама благо потресали ораховим паркетом обложен под. На стубу зида што је одвајао два крила прозора, подрхтавало је огледало. Никако нисам успевао да откријем напрлину у његовом доњем делу где се одраз нагло кривио. Бизарно је ломило унутарњи свет, а о његовом напрснућу сведочили су тек рамови на којима се са обе стране могао видети отпали лак и раздвојене ивице. Опицавањем није било могуће открити икакве неравнине. Коначно сам гломазно чудо успео да скинем, а да нисам открио необичности. Угледао сам свој одраз у излогу неке радње, и куда бих сада...

Огледалом разбијено прозорско окно, сто и стилске столице, полица с књигама и на дрвеној комоди кавез са сребрним ланцем... навикао сам на све то и куда бих са својим длакавим мајмунским репом...

ЈУТАРЊИ МАНИРИ (КРЛЕ)

Како сам ауто провлачио прилично ризично кроз саобраћајну вреву, пред посао сам стизао да попијем кафу на миру. Пио бих је с мастифом Крлетом, који је устајао пре својих укућана, спуштао се у приземље, у кафе-бар, алармирао мој долазак и поспану Лизу, власничину средњу кћи. По отварању капије сместа би се враћала у постељу препуштајући нам шанк. Имали су с разлогом поверење у Крлета, а ја бих већ измиривао рачуне крајем седмице. Чешкао бих Крлета жарачем крај камина, онако како је волео, онако како је захтевао. Главуцом би наваљивао готово ме обарајући са столице ако бих му на трен ускратио задовољство драпања.

„Није он Крле! Зове се Лиза!”, прекори ме газдаричина унука кад једном у пролазу поздравих главатог другара.

„Петком... Иначе је Крле?” промуцах прикован строгоћом дечјег лица.

Замисливши се, с таквом измештеном фацом запоседнутом гротескном *мимикријом*, дериште у трену поприми уобичајен израз подсећајући на сањиву тетку, да би се изнова накомстрешило: „Петком се зове Лиза!”.

Сркао бих еспресо и петком, протезао се и драпао Лизу(?), претежно се, заправо, расањивао мислима претурајући по предстојећим обавезама... далеко више по девојачкој постељи, ту, одмах изнад стропа, где ме Крле није пуштао.

РИБОЛОВАЧКИ МАНИРИ

„Издаће те шклопоција на путу... Оставиће те”, процењује аутомеханичар, уз иритирајуће климање главе, потом и читавог тела.

„Ма, оставићу ја њу”, претерујем, резигниран. „Изгурам је, овако метиљав, у Дунав... при том, далеко било, покосим аласе, платим због загађивања флоре и фауне, помора поменутих аласа и риба...”

Неразборито, сабирам и множим недостатке, а као да ми се уместо нацврцаног аутомеханичара обраћа Веселин реметећи ме у простој рачуници; однекуд искрсава дугајлија којег сам, можебити, прилично давно, упознао на обали Поречке реке. Ваљан али сујеверан и тиме подесан изигравањима; наиме, потврдило му се несумњиво малерозним уколико би га уочи пецања ико упитао куда ће, или му пожелео успешне воде. Дан би пропао. Приметивши да љутито диже руке од пецања и сместа се враћа кући својој Анђи, комшије су прибегавале шаљивој чеки како би га упецале. Потом се на неко време риболовачко надмудривање примирило. Сељани су се чудили Веселиновом ревносном крпљењу мрежа и задирикивали га још само због *џаучине* на њима.

Дугајлију, међутим, неке вечери превари чашица и ода да због малера неуобичајено уме да порани, искористи пусте улице и искраде се; чини разбијене, о рамену пртљаг. Мангупарија скова борбени план те се сваке ноћи расподели у стрелце како им Веселин не би промакао. Током дана прогањала би га баксузна дечурлија, жене, чак и онемоћале од глаукома или катаракте полуслепе бабе. Препознавши силуету или дугајлијине кораке, безубе, накомстрешене, чудовишно оживеле чопоративно би се упустиле у завијање: „Којим добром, срећни човече!?”... Често би тако кевтале на псе, прасиће, веверице, а млађарија поштено кисла и мрзла се у еуфоричном ишчекивању...

Деда Веселина више не служе ноге. Уместо негде на обали, цеци у дворишту ослоњен о штап. Присећа се и пљуцка...

КОШТУЊАВИ ЗИМСКИ МАНИРИ

(*пошписана хабишуација*)

Упознао сам се са Л.-иним шакама у време када је новембар довршавао скицу пристижуће зиме. Наизглед питома, крхка, Л. ме је пресрела без речи. Ни сам, зачудо, глас нисам изустио, мушки истрпео иницијацију?! У близини није било *душе*, па самим тим није било наднадних извитоперених интерпретација изругивања сенки. Ноћ није била изгубљена. Од оних је, радо ћу признати, које се памте. Симпатично ћутљива, коштуњавих груди, заправо кукова, уистину ногу... Засигурно, коштуњаве сенке... И њен лабрадор, уобичајено чврсте грађе, гегао се тромо када су се удаљавали; изгледало је управо – могао сам у болном грчу да пропратим са земље – да животиња *води* њу...

ПЛАЧНИ МАНИРИ

(*никадчовек*)

Са пепелом у ушима, у устима Никадчовек виси... на двоседу оклембешен, потом носем окачен о завесу. Од његовог уздисања на окнима се скорио мраз. Разбеласала се паучина тешким уздахом уместо ветром. Јер чар ветра је занемарио, кључеве од мотоцикла, више пари штрокавих скиталачких цокула разбацаних по паркету прекривеним дуванским пепелом. Одсјаји празних флаша и конзерви нарочитој слици потонућа дају трун декоративности. Бледуњаво сведочанство *мешафизичког* услед одласка најближих. Ужасно се потресао након што је жена покупила дете... разумљиво... некако, још по рођењу – замршене ли маршруте – кад је извучен из утробе и двапут протресен, обележило је линију живота дајући присутност потресености читавом његовом веку. Протресености и плачљивости; дабоме, још од када су га наог, у крви и *светиој* водици ускрснућа, испљескали по гузици. Мада је непун аветан минут остао заметак, пега људског обличја, заплакао, потпуно утихнуо, да би се потом коначно предао ветру и заплакао, непрекидно цмиздрећи кроз живот.

Н-човек је накратко имао другара који је плакао без суза. Али другар, коме су у дому за напуштену децу наденули погрдно име Нико, отргао се, збрисао у Италију у својој 12-ој и вероватно престао да плаче. Можда су се сузе вратиле а плач проредио.

Н-човек посматра сенку неке ствари на плафону и на тренутак јој се кроз сузе цери.

ТРНЦИМА ПРОЖЕТИ МАНИРИ (СКРИВЕНИ СВЕТ)

Оно, што је скривала у руци под црним пончом, ишчекивао сам још да откријем – шта то?

Од мене је очекивана згурена укоченост. Лишеност од тикова? Окривљеност беше бесмислена али је изискивала вербални двобој? Отварале су се могућности да се скине месо. У захукталој напетости њено видно негодовање изостало је у порозно јутро, са порозним, раскриљеним прозорима и углачаним подом који би, вагао сам у грчу, требало бити прекривен маховином по којој сам синоћ утискивао потписе grubим цокулама на рубу шуме.

Увелико сам се мрштио, не успевајући да протумачим њене намере, оно још увек суздржавано на безбојним уснама. „Дрзак си, младићу.“, означавало је провалу која ће ме расточити. Чиме онда оправдати њена значајна очекивања да ћу такав, растворен, икако моћи да се улијем у оно ка чему ме је, пуна наклоности, наводила. Провукла је слободну руку кроз замршену косу без икаквог некадашњег шарма, искри које узнемиравају.

Треснуло је значајно на излаштен линолеум кад сам се, на учитељицино запрепашћење, самовољно одлио у непознатом правцу.

Непријатељски *свеи*; у касно после подне моју породицу је очекивала селидба и, надуреног до муклости, за противника сам имао читав нови град.

ФРАЗНИ МАНИРИ

Нажалост, немам *археолошке доказе* да си била привлачна у младости. У том смислу потпуно је заказала *мушко-женска динамика*... Истина, неке даме необјашњиво успевају да *засене светлоси*... Ја сам видео чудне одсеве приликом нашег сусрета пошто си ми вратима прикљештила шаку. Свакако си привукла сву моју позорност. Касније смо често једно другоме указивали сличне знакове пажње. Глатко смо успевали да се међусобно подсећамо на своја физичка постојања. Било каквом духовном смислености нимало се нисмо оптерећивали. Саме од себе досетљивости су варничиле не дозвољавајући свакодневици ни да примили учмалом свету јаловине: остављали бисмо славине у положају за врелу воду, сапуницу по плочицама, скривали заштитне кулинарске рукавице, мастили дршке кухињских ножева, гасили бојлере, светло у купатилу док друго ужива у његовом комфору, качили бисмо на фрижидеру цедуље са измишљеним информацијама, чудовишним лажима, са прогласом – преминуо/ла сам!... обавештењем – остају...

БЕЗИМЕНИ МАНИРИ (ЗВАЛИ СУ СЕ Т)

*Свемир ће се мењати, али ја нећу, њомишљао сам
у својој шужној шашици...*

Борхес

Без икаквих мириса, нити капи зноја, и готово као без плувачке... чиме, којом бих је још цртицом поближе дочарао... Рецимо, стрепела је да би могла бити насамарена па јој је поглед стога одавао јасну несигурност, док је њен рахитични маламут хронично закрвављеног левог ока указивао на кивност и агресију. И пас и она су се звали Т.

„... када би само успео да паралишеш моју неиспитану душу”, понудила је њој својствену фантастичну бесмислицу док смо делили студен металне конструкције моста. Нисам био кадар у том тренутку да разумем сенку која је махала преко пута, са завејаног крова.

Пас је суво дахтао. Пас је медитирао. Пас је жмиркао. Пас је намигивао. Пас је, због слабог вида можда, покушавао да оњуши месец. Савсвим независан бирао је сопствени визир, опходећи се као да нисмо са њим. Ко би уопште покушао да унесе промену у таквом устројству нарави... Проклетство испољавања осећања...

Наравно да још много тога нисам разумео. Претерана опчињеност буђења у *једну шачку* за последицу је имала да време дословно склизне...

Шта је кроз вејавицу тог дана поручивала сенка? Снег на крову досезао је до појаса, појава се искобељала и помахнитало упирала руком... На чему инсистирајући... када смо се налазили у *финој* дисхармонији, на делиће разбијени налик шаренилу у калеидоскопу, све уредно дислоцирано, белином прекривене неразумљиве правилности, профили неприпадања. Умова и погледа ако не међусобно супротстављених а оно растерећено самосвојних, у пријатној опструкцији. Упорна вејавица је примирила хаотичности, град који је под нама застао, избледео, непостојећ, збрисан...

Сада је Т. сигурно старица. Пас Т. би још могао бити жив. У позним годинама. Слеп, глув. Готово без длаке, и њушке. Са уметнутим стакленим оком... Попут Т., без икаквог нарочитог мириса.

ЕРОТСКИ МАНИРИ

Сматрао сам за сходно да би требало бити кадар и истрпети бол како би и ти достигла врхунац. Колико чешће су улоге биле замењене...

Зајახала би ме. Тела су нам се познавала, срећом недовољно да склизну у рутину. Пела би се глатко, узбуђујуће елегантно, заривала нокте ножних прстију у моје потколенице.

Проверавао бих напослетку жељан да те укорим последицама свршеног чина – али нокти су ти увек били исправно неговани, на мојим потколеницама ни црвенила...

За разлику од ситуација када бих ја био предводник, сматрам за сходно да би требало, премда се донекле радило о романси, назначити да је и у овом нарочитом удесу бизарност потрла логику...

ДУШЕВНИ МАНИРИ

*Довиђења, где је шио?
Бринкман*

Олуја је изнова изграбуљала улице. Киша не посустаје, тек промени ритам. На први поглед *живош* делује испуштен у дрвореду стамбених блокова. Гвоздена шума шкрипи, бандере ни тренутак не трну; на оним посусталим висећи, мршави грозд електричара, некако по овој водурини масан до лаката, на покретним мердевинама камиона, уз алат рукује и флашама пива.

Извесно је да ће једном откуцати поноћ, али нулти час?! Разголити ти моју приватност... Залуд трагање за предикцијом. Компулсивном подношљивошћу. Срамоћење је неизбежно... како сам се само, након дужег времена донекле уредног битисања, наивно одао сакеу, веселој бљутавај водиљи, мисли убрзаних налик живахним путницима у купеу. Упрежем се за присебношћу... Неизбежно је самообожавање како би се достигло поштовање... Дроњави лутак бих волео да будем, завучем руку између крпа и канапа и допрем до чемерних предосећања. Због немоћи бих могао очекивати да ме прилично олако сколи лудило, барем хронично подрхтавање ногу, *лед* у колену, немост као рефлексивна тромог, неуког ума. Међутим, на срећу нисам нимало изопштен; скврчено дрво у пролазу ме нутка смолом, изломљено лиснато грање разбацано по аутомобилима, са потамнелим дроњавим кесама и ритамима претходно брижно прислоњеним уз контејнере налик црним мачкама свијају ми се око ногавица. Нигде аномалија пошто проолим брк кроз предвечерњи прозор.

„Тако је након имплементације(?)”, у сну ми је проповедао непознати глас, очито бркајући мој позив; препричавао уверљиво делотворине неких нарочитих инжењера. Спаљивали су, по његовим речима, реку, Потемкинове степенице, стецишта савремених мученика и злопатника(?), свих степеница на свету. Све је остало недокучиво. Угњи-

ло. Прокопи, процепи, коже, шупљине. Сагореле. Из утробе уронуло трототоара никло је тело. Заурлало. Циљ је одговарао утробољи, репресији над аортама свих поседника срца. Простих срца. И оних, ако их има, простачких.

„Требало би скитати отменије, али без одређене форме... Пристојност”, додаде, већ се увелико измотавајући, „кад нас обузме нервоза, није нам манир. Лисичје додворавање ценимо упечатљивим оружјем, а такво размишљање безвредном али сјајном упадицом. Сматрамо за сходно да све ово назначимо суманитим одразом усиљености и карактеристиком своје сопствене нарцисоидности. Типичне прљавштине и одвратности својствене човеколикој креатури. Креатор оваквих будалаштина је чињеница да имамо – жалобним искуством – усађене умне недостатке вредновања. У прилогу ти достављам твоје сопствене предрасуде.”

Утом прекидох невољни доживљај; заиста, танког ли сна... Но, како потценити речи које, по буђењу, нисам разумео, поготово једносмисленост надирућег отржењења; јер оно и није био проповед сна, већ флаше.

„Боље је”, изнова ускочи насртљивац, „оставити главу за конопац па путовати... за шта је потребан једино ветар. Премда имамо капацитете за маглу у вијугама, збуњеност кочи...”

Уобичајена провала облака тргне пошто се појавим мамуран на прозору. А врата... На једна од многобројних куца смирај. Сачекаће тренутак, и уљудно се повући.

ИСТОЧНОАЗИЈСКИ МАНИРИ

Не подносим спратове, нивое; ипак блиске су ми прљаве зграде, оне са минимумом комфора. С пуно неискоришћеног простора, оштећеним паркетом, музиком сваке његове дрвене плочице под стопалима. Малобројне прашњаве књиге. Распаране папуче и неношене тврде ципеле. Остаје ноћ, *невидљива* у крошњама, да у сну приповеда звуковима слепих мишева, подрхтавајућим налик првим исписаним словима на школској клупи...

Рекох – пријатно је...

Но уистину, нашао сам се у клопци у којој бих могао дуже остати... у туђем граду, кревету... Заправо, преспавао сам у непознатом стану, једном, двапут... Био сам искрено добродошао на дуже – небројене ноћи. Цијукање трола ме је додатно узрујавало, трење метала о метал; окретница тролејбуса беше лоцирана подно зграде па се чинило да би неки нашљемани шофер могао смотати тролејбус у сам улаз. А иначе?

То се није десило, али скоро преполовљена бандера која се овлаш држала на танкој гвозденој грани свог трупла разгранавала је моја претерана страховања...

Ноћу сам се удаљавао од прозора, московске авеније, кочења, шкрипе, као и пријатног женског тела. Након садржајних дневних лутања, ноћи су биле праћене балансирањем на самој ивици; у прилог томе говорила би моја нога која је висила из кревета, и како ме је сан примао, стопало је упориште тражило на тлу; клацкао сам се у сазвучју тонова подно зграде, тупкања стопала о тле и руке као противтеже о овратницу кревета.

Домаћица, која није могла оправдати руску лепоту с обзиром на источноазијско порекло, у претеће нарастајућем себичном загрљају, подвлачила се под моју подлактицу, ону слободну, згрчену у облику пословично кукавне бродске сирене.

МАНИРИ ЈАПАНА

She 's got corpses in her mouth...

Ian B.

Провлачи се кроз мрачну врелину. Под притиском њеног тела грца зеленило. Откуцавају мушичави греси и већ је бројним навикама унета збрка. Њен *иривајни* зен открива да је садржај дневног бића сведен на пливање у идејном рову ка обесмишљеној дубини. Загушљиви призори, задимљене руине и огромна задњица које је из удаљених континената понела са собом...

Госпођин модни стил из Јапана подразумева концептуализам који је тешко разумети а не дивити му се. Чудесној ненаметљивости, збуњујућој неуформисаности. Неуком му је, осим њене огромне позадине, тешко да препозна могуће елементе окултизма. Њен сведени накит – бесумње, за његове могућности – садржи превише симбола. Задивљено ипак признаје да она каналише страну *шмине* у саму лепоту.

Из пожуде или због нечег мистичнијег осети потребу да се склупча крај ње. Напрасно поче да то прижељкује. Она је уосталом претходно већ повукла потез – пузила је за њим читаву седмицу премда ју је он од тога грубо одвраћао. Њена упорност га је поколебала те је и сам почео да гмиже. Подвукли су се заједно под биоскоп за децу, са Вејном у главној роли. Матори дебељушкасти Џон – за којим су уздисале две плавокосе лепојке – урнисао је Индијанце, Мексиканце и расне коње. Кадар: Вејн наскочи, кобила се скљока (на платну – пробуражена стрелом). Обе лепојке уздахнуше, као и Јапанка. Наредни, нешто жилавији – но на платну омален попут ждробета – добија срчани удар (односно ме-

так), још десетини (на платну) страдају ноге. Затим Вејна приказују с леђа, дупе му премашује коњско, подбада га и мршавко креће панично да се батрга ломећи ноге... Вејн му првобитно ломи кичму, потом половином искривљених уста режи: „Дај тај гулаш...”. Јапанка је одушевљена, док се њему филм чини научнофантастичним. Конфузан, незаинтересован под навалом толиких информација фантастике, збуњено испразан – тако се осећао кад је био балавац. Након толико времена, у положају готово истоветном, склупчан је и безвољан. Јапанка је незадовољна његовим односом према уметности, ненадано га с лакоћом сумо-рвача одгурује и мистика нестаје.

Сад кад је *добио* своје ноге назад, палећи цигарету и потегнувши из пљоске на тротоару, јасно је да ће његова погана нарав коју је намеравао да обелодани и олакша душу, као усталом и ожиљци, остати скривени од ње. Нису то били различити светови, уверен је, већ само некомпатибилни свлакови.